

ŘEZNÍK

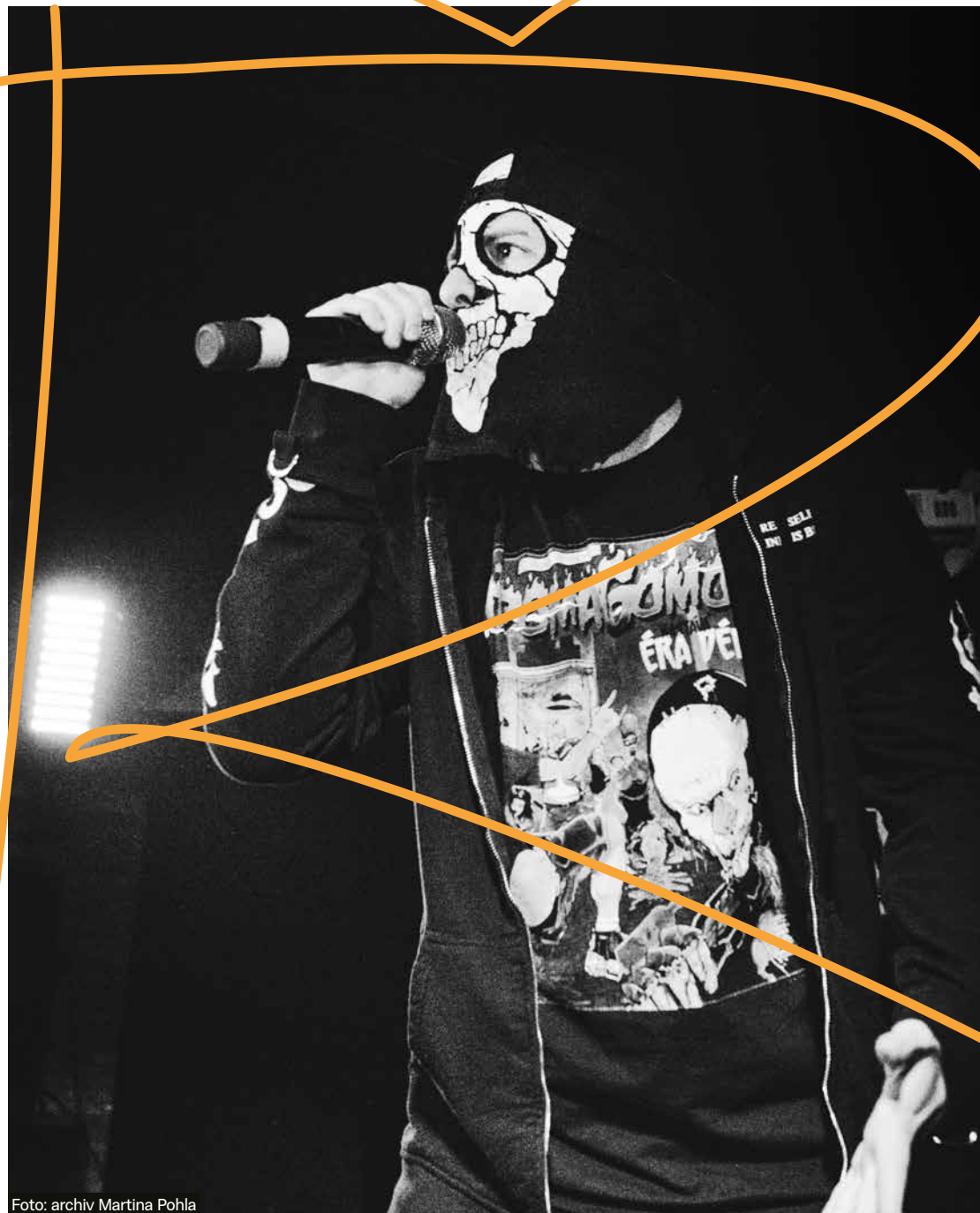

Foto: archiv Martina Pohla

Násilí už jsem se asi nabažil

Vždy se vyžíval v násilí, provokoval, neměl problém šmahem pourážet kdekoho. „Showbyznys je od slova show. Když jsou všichni se všema kámoši a plácají se po ramenou, tak to žádná show není,“ říká Martin Pohl alias Řezník a v jeho případě rozhodně nejde o prázdnou frázi. I on jakožto čelný představitel horrorcoru se ale poslední roky zklidnil. Alespoň zdánlivě.

TEXT: PETR ADÁMEK

„Komiksový záporák, který odráží temné stránky společnosti.“ Tak jsi o sobě mluvil v roce 2015. Podepsal by ses pod to i v roce 2025?

Stále to platí. Pořád ty temné stránky hledám, ale už ne tolik prostřednictvím vražd a znásilňování. Od hororového pojetí jsem trochu ustoupil. Podstata Řezníka je dnes míň o potřebě šokovat, protože pozornost jsem si už získal. Hudba je pro mě určitý způsob hraní si, potřebuju cítit zápal, jako když si dítě staví hrad z lega.

Tvoje image byla vždy založená na protestu, kdysi se dokonce v souvislosti s tebou objevil termín morální panika. Mění se to s věkem? Jsi postupem let míň „zlý“?

Nemyslím si, že bych byl někdy zlý v tom pravém slova smyslu. Považuji se za introverta a všechny ty kontroverze a eskapády šly pokaždé daleko přes moji komfortní zónu. Ten dřívější rozruch mi nechybí, mám rád svůj klid. Nejšťastnější jsem, když můžu doma ve svém kutlochu tvořit. Vždycky mě ale bavilo vysírat hlupáky. Někoho nachytat, že si sere do huby, že dělá opak toho, co káže. Nazval bych to investigativním rapem. Moji fanoušci mají rádi, když se do někoho opírám, ale musí jít o téma, které mi sedne. Nikdy to nesmí být na sílu. Nehejtuju cíleně.

V textech si často tematicky protřečíš, stírá se hranice mezi stylizací a tím, co myslíš vážně. Je to proto, aby tě lidi nedokázali poznat jako člověka? Odhalit,

Foto: archiv Martina Pohla

Se slovem jsem to vždycky uměl, fungovalo jako štít a ochrana.

kdo je ten týpek pod maskou?

Ano, lidi většinou nevědí, co myslím vážně a co ne. Tím pádem se cítím mnohem svobodněji. Přemýšlel jsem nad genezí, proč se tohle všechno děje. Když jsem byl malý, měl jsem o čtyři roky staršího bratrance a kamarádil jsem se s jeho kamarády. Všichni byli silnější a fyzicky mě přemohli. Jediné, čím jsem se mohl prosadit, bylo, že jsem mluvil sprostě a útočil slovem, a to až do té míry, že jsem ve svých šesti letech dohnal desetiletého agresora k slzám. To se mi pak osvědčilo i v muzice. Zároveň jsem si tím dělal určitý obranný val, aby ke mně nikdo nemohl. Se slovem jsem to vždycky uměl, fungovalo jako štít a ochrana. Popravdě jsem si nikdy nechtěl příliš pouštět lidi

k tělu. Ale když už jsem to dovolil, obvykle se z nás stali dobří kamarádi.

Koukal jsem na několik podcastů a rozhovorů, které jsi za poslední roky poskytl na kameru. Někdy jsi řezníkovskou masku měl, jindy ne. Podle čeho to rozděluješ?

Maska samozřejmě vždy přitahuje pozornost, ale dnes záleží hlavně na tom, s jakým tématem na rozhovor jdu. Když se mám bavit o filmu, jdu bez masky. Když je téma hlavně hudba, masku беру. Ta hranice se ale často stírá. Na koncertě ji musím mít vždy, to už k tomu patří. Ale lidi dnes můj obličej znají. Zrovna dneska jsem byl s dětmi v dinoparku a přišel jeden zaměstnanec, že se se mnou chce vyfotit.

Album *Bateman* (2014)

Nevní máš věci jinak i od té doby, co jsi táta? Myslím tím, jestli se nedostavila podvědomá potřeba dělat věci zodpovědněji, řekněme, společensky uvědomleji?

To se mě naštěstí netýká, ve své tvorbě bych se tím nerad limitoval. Jsem ale zvědavý, co přijde, až budou děti ve škole. Jak na ně budou kvůli mojí tvorbě reago-

Jsem starý muž nadávající na mrak, ale takto to opravdu někdy cítím.

vat. Děti jsou často zlé, tak možná schytají bídu, ale možná to bude právě naopak – mezi omladinou jsem populární. Určitě jsem vnímavější k násilí z reálného světa. Když čtu titulky, že někdo ublížil malému dítěti, tak je mi z toho hodně nepříjemně.

V době, kdy spolu děláme rozhovor, probíhá v Praze Prague Pride. Co si o této akci myslíš?

Není to moje téma, jsem k tomu indiferentní. Nachodím tam, ale ani bych to nezakazoval.

Víš, proč se na to ptám?

Asi kvůli skladbě *Transylvánie*.

Přesně tak. Ten text zní totiž poměrně transfobně. Prozradíš, jestli je to tvůj skutečný pohled na věc, nebo jde o stylizaci, jak jsme o tom mluvili před chvílí?

Hlavní myšlenka toho textu není, že transsexuálové jsou debilové. Vadí mi, že se trans téma

Album *Muzeum mentálních kuriozit* (2014)

že mi samozřejmě nevadí homo-sexuálové. Vadí mi, když si někdo staví identitu na tom, že je homo-sexuál, jako by to bylo něco, co člověka definuje. To je úplně blbě. To samé snažit se sebedefinovat tím, že jsi vegan.

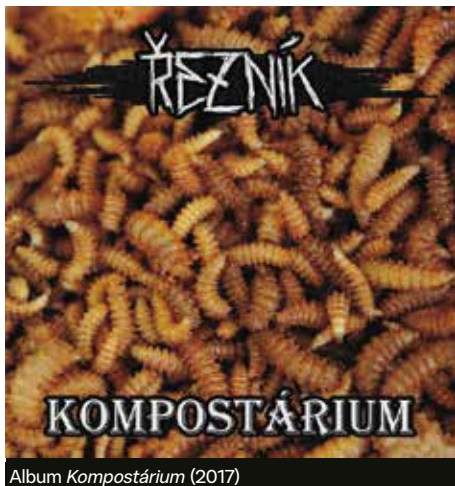
Jakkoliv fakticky a racionálně máš své postoje podchycené, tvoje publikum to takto chápat nemusí. Nemáš obavu, že tvoje texty můžou – ať chceš, nebo nechceš – aktivizovat pitomce?

Vždycky se může stát, že se k tobě nějaký blbec přichytí. To se v minulosti stalo. Když tehdy probíhala první aféra kolem Slavíka, formovaly se na sítích skupiny lidí, které

chtěly vyrazit ničit předměty Mattoni do obchodů. Tehdy jsem do té diskuse sám vstoupil a napsal jsem jim, ať to nedělají, že je to kravina. Kdykoliv to jde, snažím se lidi nasměrovat na správnou kolej.

Kdysi jsi rapoval o věšení Ukrajinců. Troufí by sis napsat něco takového dnes?

To byl song *Konečné řešení* a už je to opravdu dlouho. Nutno říct, že nešlo o můj text, rapoval to hostující raper Hrobka. Udělat něco takového dnes, měl by problém a musel by vyplatit opravdu hodně mincí. Ty rýmy byly schválně jako ze základky, aby to působilo vtípně, ale ne každý se na to dokázal podívat touto optikou. Pro mě byla hudba vždy určitým unikem od reality, proto jsem měl rád násilí a hororové motivy. Teď je toho v reálném světě tolik, že už mě to v té muzice tolik nebaví. Doba není veselá. Násilí jako takového už jsem se asi nabažil. Někdo

Album *Kompostárium* (2017)Album *Hrozny hněvu* (2024)

Vždycky jsem dělal muziku pro deprimované děti – dřív nás moc nebylo, ale teď mi přijde, že každý druhý dítě má nějaký problém.

mi říkal, že člověk si jako dítě musí odžít určité množství utrhaných motýlích křídlek a mravenčích nožiček, a já už mám asi odžito. Násilí lidi fascinuje odjakživa. Láska, sex a násilí. Pamatuju si, že jsem jako teenager vyhledával gore stránky a sledoval jsem, jak třeba někomu vrtule od helikoptéry rozsekala hlavu. Bavilo mě to ukazovat kámošům a šokovat je tím. Dnes už ale preferuju jiné kratochvíle.

A co horory jako takové?

Ač to možná bude znít překvapivě, tak horory jako žánr mě nikdy moc nebavily, je tam až příliš mnoho špatných filmů. Mám rád snímek *Braindead: Živí mrtví*, to je pro mě nepřekonané dílo. Tak proč bych měl koukat na jiné filmy, když nic lepšího v tomhle žánru nikdo nenatočil? Maximálně se podívám na věci jako *Kruh* nebo z novějších *Hereditary* či *Midsummer*. Baví mě nevyřčené zlo. Když někdo běhá s maskou a zabíjí lidi, to není nic pro mě.

A co český rap?

To mě taky nebaví. Dneska je z toho mainstream, což mě nikdy neoslovovalo. Mám pár interpretů, kteří mě vyložené baví – například Redzed, Schyzo či Hades. To si poslechnu opakovaně. Když se ale budeme bavit o klucích jako Calin nebo Viktor Sheen, tak musím uznat, že to dělají dobře, jsou šikovní. Dělají to, co se současně dělá ve světě, nejsou pozadu. Ale ve volném čase bych si to nepustil, nedokážu přijmout ty autotuny. Ani tematicky to není pro mě. Potřebuju dostat něco víc než hezkou písničku.

Zpátky k tvojí tvorbě, konkrétně loňskému albu *Hrozny hněvu*. Tématem desky je celospolečenská kritika.

Ano, mám rád koncepční alba. Na *Hroznech hněvu* jsem starý muž nadávající na mrak, ale takto to opravdu někdy cítím. Mám nápady na další dvě desky dopředu. Zatímco nejnovější album je jakási nauka o společnosti, další bude naukou o drogách, to už je zčásti

hotové. A poslední pak naukou o smrti, což je moje životní téma. Vyrovnání se se smrtelností. To bude hodně náročná práce. Dokud mě to skládání bude bavit a dokud budu mít pocit, že mám co říct, chci pokračovat. Příští rok si ale chci dát koncertní pauzu, abych se trochu zregeneroval. Posledních dvanáct let hrajeme skoro víkend co víkend. Mě přitom nebaví reprodukovat věci, které už jsem napsal. Mnohem víc mě baví dělat nové věci. Musím ale říct, že naši fanoušci jsou skvělí. Vždycky jsem dělal muziku pro deprimované děti – dřív nás moc nebylo, ale teď mi přijde, že každý druhý dítě má nějaký problém, takže fanouškovská základna se stále rozrůstá.

Existuje text, kterého zpětně lituješ? Máš pocit, že jsi něco přehnal?

Se Sodomou Gomorou jsme měli skladbu *Mrdal jsem Pergnerku*. Kdysi měla něco s Katem z Prago Union, pak s Orionem z PSH. Prostě když chceš být dobrý raper, musíš vojet Terezu Pergnerovou. A tak jsme se Sodomou Gomorou napsali tenhle text, byl dost ostrý. Bylo to v době, kdy jsme byli nuly, nikdo nás neznal a nikdy by mě nenapadlo, že by se to někdy mohlo někam dostat. Stříleli jsme na celebrity ne jako na živoucí lidi, ale prostě na panáky z televize. Pak mi jednou přišel od Terezy Pergnerové e-mail, že by ráda Řezníka na narozeninovou oslavu, ale chce, aby tam zazněla tahle písnička.

Tereze Pergnerové jsem se omluvil, a kdykoliv mám možnost, chci omluvu zopakovat.

A přijeli jste?

Nepřijeli. Odpověděl jsem jí, proč se ozývá zrovna teď – bylo to asi osm let po vydání toho tracku. Ona odpověděla něco ve smyslu, že pomsta je nejlepší naservírovaná zastudena. Omluvil jsem se jí, a kdykoliv mám možnost, chci omluvu zopakovat. Bylo to tehdy zbytečné, nesmyslně tvrdé a hlavně bezdůvodné. Diss na někoho, kdo si to nezasloužil. Taky si v životě prožila svoje a neměla to lehký. Dneska bych to vzal zpátky. Podobně jsem se pustil i do Adama Mišíka. Pak jsem se dozvěděl, že ho to zasáhlo. Bylo to v době, kdy přezpíval *Šrouby do hlavy* od Lucie, což bylo něco strašného. Ale ani jeho život a dospívání nebyly

úplně snadné. Dneska se těch útoků snažím vyvarovat. Mám motto, že když ta hudba někomu dělá radost, tak to nechám být. Výjimku jsem udělal teď nedávno u Pokáče kvůli znělce do reklamy na finanční poradce z Partners. To přece nemá nikdo zapotřebí.

Ty si vlastně permanentně nabíháš. Nijak zvlášť si to neužívám. Mám ale pocit, že bojuju za dobrou věc, o to se opírám. A taky je dobré si uvědomit, že showbizns je od slova show. Když jsou všichni se všema kámoši a plácají se po ramenou, tak to žádná show není. Lidi se chtějí bavit!

Martyho frky (2025)

Jak zvládáš přívál hnusu, který se na tebe určitě pokaždé v následné reakci vyvalí?

Vlastně to mám rád, musí to někoho narsat. Když mi začnou chodit rozhořčené zprávy, je to pro mě signál, že se to povedlo. S již zmíněnou *Transylvánií* jsem čekal, že to zarezonuje víc. Ale napsali mi jen dva translidi, celkově byl klid.

Potřeby provokovat ses evidentně úplně nezabavil. Je dneska tato disciplína těžší než dřív?

Ano. Ale celkově je těžší prorazit. Neumím si představit být se všemi ostatními na startovní čáře. To už musíš být opravdu šílený, neuvěřitelně mladý nebo na drogách. ●